

замръзнала да разбиваме ледът за да се перемъ. Все лощата храна бѣше причина, щото когато отивахъ въ праздниченъ день при брата си у Д-ръ Беронъ, поисквахъ си една кърпа царавично брашно, съ което приготвлявахме мамалига (качамакъ); разбира се, че само когато нѣкой отъ другаритѣ имаше пари да купи сланина.

На кухнята ни пращаха работници по редъ, главно за носене вода. Казахъ по-горе, че бѣхъ 18-годишно момче; сега ще добавя, че бѣхъ съ високъ ръстъ и тѣлесно много слабъ, по тази причина веднажъ, като избираха изъ между насъ и изпратиха на Балкана за попълване тамошнитѣ дружини, мене не ме одобриха. Тази моя слабостъ бѣше причина, гдето постоянно ме болѣха дветѣ рамена, лѣвото отъ носене пушката, а дѣсното отъ носене на пржтъ котела съ вода за кухнитѣ. Когато квартирувахме вжтре въ градътъ, въ турската махла при банитѣ, вода носѣхме отъ чешмата на „Кая-баши“. По едно време цѣлата улица бѣше заледена и просто не можеше да се върви, камо ли да се носи на рамене отъ двама котелъ напълненъ съ вода. Улицата бѣше стръмна надолу и ние се охитрявахме да хлузгаме по ледътъ надолу напълнения котелъ. Повечето вода се разливаше, но затова пъкъ намъ биваше леко.

За работа въ кухнята отдѣльонния началникъ ни събуждаше много рано сутринтъта зимно време, преди да се е съмнало. Случваше се, че току що съмъ се затоплилъ въ леглото подъ шинеля, по нѣкога ме домързваше и неохотно ставахъ, а по нѣкога даже си позволявахъ да излъжа, че „животъ боли“, тогава отдѣльонния викаше следуюция по редъ следъ мене: „Ну, ставай Рашко“ (Рашко Куцаровъ отъ с. Килифарево).

Като ходѣхме на работа въ болницитѣна „Марино-поле“, очитѣ ни отиваха като гледахме бѣлия хлѣбъ (булки), който раздаваха на болнитѣ. По нѣкога си поисквахме парче хлѣбъ, а по нѣкога, оздравѣващи болни като не можеха да се наситятъ съ бѣлия хлѣбъ, размѣняваха го съ нашия, отъ което и ние бивахме благодарни.

Презъ зимата ни раздаваха чай и захаръ, а когато се появи тифузната епидемия — и ракия. Чая не го варяха, а ни го даваха на ржце — въ суровъ видъ. Азъ понеже не бѣхъ навикналъ да пия чай и като нѣмахъ възможность да си го приготвя, а не искахъ да го продавамъ, вземахъ си само захаръта, а чая давахъ на взводния или на отдѣльонния. Сжщото правѣхъ и съ ракията.

Парични доволствия.

Какво ни се полагаше и дали нѣщо ни се полагаше, ние не знаяхме. Зная, че веднажъ ни раздадоха, не помня добре по колко, но струва ми се, че по 1 руб. 75 коп., като